

Der henvises til forslaget til udleveringslovens § 18 l, stk. 4 (lovforslagets § 1, nr. 7), og bemærkningerne hertil.

4.3. Tilbageførelse af midlertidigt udleverede personer

Efter den nordiske udleveringskonventions artikel 20, stk. 1, kan et nordisk land udsætte udleveringen af en person til et andet nordisk land med henblik på, at der i dette land kan gennemføres retsforfølgning eller straffuldbyrdelse mod den pågældende inden udleveringen. Efter stk. 2 kan det nordiske land – i stedet for at udsætte udleveringen efter stk. 1 – træffe beslutning om midlertidig udlevering af den pågældende. Betingelserne for den midlertidige udlevering aftales mellem de berørte landes relevante myndigheder. De nævnte bestemmelser forudsætter, at det anmodende land efterfølgende kan tilbageføre den midlertidigt udleverede person.

Den nordiske udleveringslov indeholder ikke udtrykkelige regler om udsættelse og midlertidig udlevering, og loven indeholder ikke en regel om tilbageførelse fra Danmark af en person, der er midlertidigt udleveret med henblik på retsforfølgning her i landet.

Den nordiske udleveringskonventions artikel 20 svarer til artikel 24 i rammeafgårelsen om den europæiske arrestordre. Det er i praksis fast antaget, at gennemførelsen af rammeafgårelsen ikke hindrer, at de involverede myndigheder – også uden en udtrykkelig lovbestemmelse herom – kan aftale, i hvilket omfang udleveringen skal udsættes med henblik på, at der i det anmodede land inden udleveringen kan gennemføres retsforfølgning for en anden lovovertrædelse, eller aftale at der skal ske midlertidig udlevering. Dette vil tilsvarende gælde efter gennemførelsen af den nordiske udleveringskonvention.

Efter udleveringslovens § 21 a skal en person, der er midlertidigt udleveret til Danmark med henblik på strafforfølgning, tilbageføres, når retsforfølgningen her i landet er afsluttet. Den pågældende skal være frihedsberøvet under udleveringen, medmindre andet er aftalt med den stat, hvorfra udleveringen er sket. Afgørelse om frihedsberøvelse træffes af retten efter anmodning fra politiet, og retten skal i den forbindelse påse, at betingelserne for frihedsberøvelse under sagen er opfyldt.

Bestemmelsen i udleveringslovens § 21 a indgår i lovens kapitel 4, som er fælles for alle udleveringer omfattet af loven. Som følge af forslaget om at indsætte reglerne om udlevering til de nordiske lande i lovens kapitel 2 b og 3 b vil bestemmelsen i udleveringslovens § 21 a også skulle anvendes på udleverin-

ger mellem de nordiske lande, og der er ikke behov for særlige regler herom vedrørende de nordiske lande.

5. Udlevering af lovovertrædere til Schweiz mv.

5.1. Gældende ret

Udlevering af lovovertrædere til Schweiz er i dag reguleret af udleveringslovens kapitel 2 om betingelser for udlevering til stater uden for Den Europæiske Union og kapitel 3 om behandlingen af sager om udlevering til stater uden for Den Europæiske Union. Schweiz har ligesom Danmark tiltrådt en række konventioner på området, herunder 1957-konventionen med tilhørende tillægsprotokoller, jf. pkt. 2.1 ovenfor.

Efter udleveringslovens § 2 kan justitsministeren på grundlag af en overenskomst med en stat uden for Den Europæiske Union fastsætte, at danske statsborgere kan udleveres til strafforfølgning i den pågældende stat, 1) hvis den pågældende i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i den stat, hvortil udlevering ønskes, og en handling, der svarer til den lovovertrædelse, for hvilken der søges udlevering, efter dansk ret kan straffes med fængsel i mindst 1 år, eller 2) hvis handlingen efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år.

Efter udleveringslovens § 2 a kan udlevering af en udlænding til strafforfølgning eller til fuldbyrdelse af en dom i en stat uden for Den Europæiske Union ske, hvis handlingen efter dansk ret kan straffes med fængsel i mindst 1 år. Kan handlingen efter dansk ret medføre kortere fængselsstraf kan udlevering dog ske, hvis der er overenskomst herom med den pågældende stat.

Efter udleveringslovens § 3, stk. 2, kan udlevering til fuldbyrdelse af en dom, medmindre andet er fastsat ved overenskomst med den pågældende stat, kun ske, 1) hvis dommen lyder på fængsel i mindst 4 måneder, eller 2) hvis den dømte i henhold til dommen mv. skal anbringes i anstalt, og opholdet her kan blive af 4 måneders varighed.

Udleveringslovens §§ 4 og 5 omhandler udlevering for henholdsvis militære lovovertrædelser og politiske lovovertrædelser.

Udleveringslovens §§ 6-10 indeholder regler bl.a. om udlevering, hvis der er fare for, at den pågældende vil blive udsat for forfølgelse eller tortur mv., hvis udlevering ville være uforenelig med humanitære hensyn, hvis den, der søges udleveret, her i landet er dømt, frifundet eller benådet for den pågældende handling, hvis strafansvaret eller adgangen til at fuldbyrde straf for den pågældende handling ville være forældet efter dansk ret samt om visse obligatoriske vilkår, som skal fastsættes i forbindelse med udlevering (specialitets-